

[Hvidberg.]

dem skal jeg ikke komme ind på her; men det kunne være, vi skulle undersøge dem lidt nærmere og se, om vi muligvis kunne hjælpe lidt i den henseende. Jeg kender personlig flere eksempler på, at en ung mand fra et arbejderhjem burde og kunne have studeret, at forældrene i og for sig ønskede det, og der var såmænd også råd til det, og alligevel er det ikke blevet til noget, eller han er faldet fra på et meget tidligt tidspunkt. Jeg mener, man skal undersøge, hvordan det forholder sig med den sag.

Der blev fremsat den bemærkning — jeg husker ikke af hvem — at forelæsningerne måske burde ligge på et tidspunkt, der faldt udenfor kontortiden. Det lyder jo fantastisk; men jeg tror, at det i vid udstrækning finder sted ved vore universiteter. For mit eget vedkommende kan jeg i hvert fald nævne, at i dette semester har jeg lagt to forelæsninger om af hensyn til, at en eller to af tilhørerne ved disse forelæsninger skulle passe deres arbejde, og det gør man jo også gerne, når man bare kan.

Med hensyn til de 100 000 kr. forstod jeg ikke rigtig, om den højærede minister sagde, at jeg havde ment, at dette beløb svarede til det, vi har nu. Jeg mente, at det, der er foreslået som de akademisk studerendes andel, i virkeligheden svarer til 100 000 kr. ved århundredskiftet. Der er ingen grund for den højærede minister til at rette det imod mig og sige: nå, så skal vi have det endnu meget højere op. Det er bare en kendsgerning, jeg fremfører. Altså man ser, at dengang ydedes et beløb, der svarer til 250 000 kr. nu, så helt galt på den har man altså ikke været. Nu må vi se, hvordan vi kan klare det. Spørgsmålet er, hvor meget vi har råd til. I den henseende tillod den højærede minister sig at sige, at det var min parlamentariske pligt at anvise dækning. Nu har jeg nok af det! Kan det være min parlamentariske pligt? Det forekommer mig, at det må være ministerens parlamentariske pligt, når han fremsætter dette lovforslag. Jeg mener, at den højærede minister har bedre adgang til at kigge ind i de andre ministerier og se, hvad der kan findes af besparelser.

Den højærede minister spurgte, hvad jeg mente om mit eget ministerium. Jeg er ikke minister; men jeg vil gerne sige, at

jeg synes, man for alvor skulle undersøge, om det ikke var muligt et eller andet sted at finde en besparelse, der kunne dække denne udgift på 10 mill. kr. Det var jo vidunderligt, hvis dette udgiftsforslag kunne fremsættes på den måde, at man samtidig kunne sige, at på det og det område i samfundet er der indsparet et tilsvarende beløb; det ville hjælpe os alle.

Angående dr. phil. Frederik Niensens kronik, som jeg citerede et stykke af, erklærede den højærede minister, at den lå jo fuldstændig på konservativ linie. Ja, jeg har lagt mærke til, at både denne kronik og de taler, som dr. phil. Frederik Nielsen har holdt, er skarpsindige og dygtige.

Om spørgsmålet om nedbringelse af studietiden må jeg sige, at i den tid, jeg var minister, rettede jeg en udtrykkelig henvendelse til Københavns universitet om at ned sætte studietiden med mindst et halvt år. Hvor langt man er nået med det, og hvad der er kommet ud af det, har jeg ikke kunnet kontrollere, og hvor langt det teologiske fakultet er kommet med det, ved jeg heller ikke, for jeg var borte fra det teologiske fakultet i det nævnte tidsrum; men den højærede minister er jo også en slags teolog, så ministeren kunne jo ringe op og spørge teologerne om det.

De bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup rettede til mig, har jeg allerede besvaret derved, at jeg har sagt, at det er mit ønske, at man kunne skaffe en besparelse på statens budget, der svarede til denne udgift.

Jeg skal slutte med at udtale mit ønske om, at denne sag må blive gennemført.

Søren Olesen: Den højærede minister søgte at koncentrere mine udtalelser i en enkelt sætning. Det, jeg udtalte, gik nu ud på lidt andet end det, den højærede undervisningsminister kom frem med i sit spørgsmål bagefter.

Jeg udtalte, at jeg er modstander af, at man udskriver skatter hos mig, for at nabovens søn kan studere og opnå en god stilling, og så spørger den højærede minister, om jeg også er imod at betale den almindelige folkeskoleundervisning. Men her er det netop, jeg drager skellet. Forskellen er jo den, at den almindelige folkeskoleundervisning er ens for alle, med lige adgang for alle,